

200704424/1.

Datum uitspraak: 17 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/37077 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 4 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het door appellant gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op de aanvraag van appellant hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, ongegrond verklaard en de aanvraag afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 11 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T.N.H. Nguyen, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

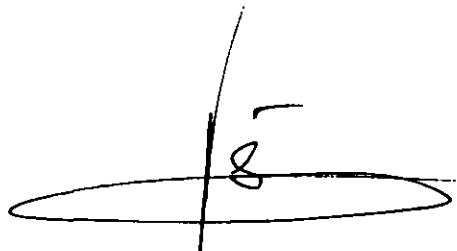
w.g. Nguyen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2007

421.

Verzonden: 17 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/37077

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
staatloos,
eiser,
gemachtigde: mr. C.D. den Hartogh, advocaat te Zutphen,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**
verweerder,
gemachtigde: mr. S. Raterink, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 3 juli 2002 is namens eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken' ingediend.

Bij brief van 13 maart 2003 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een beslissing op voormelde aanvraag. Vervolgens is door eiser op 3 juni 2003 beroep ingesteld tegen het niet tijd nemen van een beslissing op het bezwaar.

Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, van 1 september 2003 (Awb 03/31730 en Awb 03/31731) is het beroep gegrond verklaard, waarbij is bepaald dat binnen zes weken na verzending van de uitspraak een beslissing moet worden genomen op het bezwaarschrift.

Bij besluit van 14 oktober 2003 is het bezwaar ongegrond verklaard. Bij brief van 14 mei 2004 heeft verweerder dit besluit ingetrokken. Bij besluit van 17 maart 2005 is het bezwaar van 13 maart 2003 opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is bij brief van 26 september 2005 door verweerder ingetrokken.

Op 10 mei 2006 is eiser door een ambtelijke commissie gehoord.

Bij besluit van 6 juli 2006 is het bezwaar wederom ongegrond verklaard.

Reg.nr.: Awb 06/37077

2

Bij brief van 1 augustus 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 2 april 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ter beoordeling staat of het besluit van verweerder van 6 juli 2006 toetsing in rechte kan doorstaan.

2.2 Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verhand houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder w, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) houdt de in artikel 14, tweede lid, van de wet bedoelde beperking verband met het verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken.

Blijkens hetgeen is bepaald in artikel 3.77, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, gelezen in samenhang met B1/2.2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de wet worden afgewezen wegens gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, indien de vreemdeling ter zake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, tot een taakstraf of tot een onvoorwaardelijke geldboete, dan wel indien hij ter zake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard.

De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot het vaststellen van voormeld beleid heeft kunnen komen.

2.3 Eiser is op 2 november 2005 door het Gerechtshof Arnhem ter zake van artikel 312, tweede lid aanhef en sub 2, van het Wetboek van Strafrecht (Sr) juncto artikel 45, eerste lid, Sr, alsmede ter zake van artikel 285, eerste lid Sr juncto artikel 47, lid 1, aanhef en sub 1 Sr, en ter zake van artikel 2 aanhef en onder b, Opiumwet juncto artikel 47, eerste lid, aanhef en sub 1 Sr, veroordeeld tot vierentwintig maanden jeugddetentie, waarvan vier maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren.

2.4 Verweerder heeft in het bestreden besluit vastgesteld dat eiser voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de in geding zijnde verblijfsvergunning en daarom op grond van het bepaalde in C2/8.6 van de Vc 2000 ook dient te worden vrijgesteld van het vereiste in het bezit te zijn van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, maar zich op het standpunt gesteld dat gelet op voormelde veroordeling sprake is van een contra-indicatie die maakt dat de verblijfsvergunning niet wordt verleend. Van bijzondere omstandigheden die

Reg.nr.: Awb 06/37077

3

nopen tot gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid is volgens verweerder geen sprake. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is in relatie tot het door de Nederlandse Staat te beschermen algemeen belang. Evenmin kan worden gesteld dat het onthouden van een verblijfsvergunning een schending oplevert van artikel 8 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), aldus verweerder.

2.5 Eiser heeft in beroep verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 2 juli 2004 (zaak nr. 200400554/1, LJN: AQ3671) en gesteld dat verweerder ten onrechte niet heeft onderzocht of sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld door de Afdeling. Volgens eiser is sprake van een uitzonderlijke situatie en heeft verweerder ten onrechte niet onderzocht in hoeverre deze van belang is in de afweging of de onthouding van de verblijfsvergunning disproportioneel is. Voorts heeft eiser gesteld dat uit het bestreden besluit niet blijkt van een afweging van het gewicht van het gepleegde misdrijf tegenover het gewicht van het belang van eiser, althans dat verweerder aan de veroordeling een dermate gewicht heeft toegerekend dat niet in verhouding staat tot de gevolgen van de onthouding van de verblijfsvergunning. Gesteld is voorts dat nu uitgesloten is dat eiser Nederland verlaat, zoals door verweerder wordt erkend, de gevolgen van de onthouding van de verblijfsvergunning slechts kunnen worden beoordeeld als een tweede bestraffing en het bestreden besluit daarom in strijd is met artikel 15, eerste lid, van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBPR) en artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM. Ten slotte is namens eiser aangevoerd dat de weigering van de door hem gevraagde vergunning een schending oplevert van artikel 8 van het EVRM.

2.6 De rechtbank overweegt als volgt.

De jurisprudentie waarnaar eiser heeft verwezen heeft betrekking op asielprocedures en ziet op de verhouding tussen artikel 45 en artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Die verhouding brengt volgens de Afdeling mee dat de beoordeling van een asielaanvraag zodanig dient te worden ingericht en afgebakend, dat zo enigszins mogelijk wordt voorkomen dat de vreemdeling in de situatie komt te verkeren dat hij niet wordt toegelaten, maar evenmin wordt uitgezet. De Afdeling heeft overwogen, voor zover van belang, dat het besluit er daartoe blijkt van moet geven dat is onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. In gevallen waarin uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet en daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van (thans) de staatssecretaris worden gevergd dat hij beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

Daargelaten de vraag of het voorgaande (onverkort) heeft te gelden in een reguliere procedure als hier aan de orde, overweegt de rechtbank dat eisers beroep op deze jurisprudentie niet kan slagen reeds omdat in het geval van eiser geen sprake is van het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning. De rechtbank stelt in dit verband vast dat verweerder in het bestreden besluit, onder verwijzing naar het bepaalde in B1/2.2.4.1 van de Vc 2000, heeft overwogen dat een eens gepleegd misdrijf niet blijvend wordt tegengeworpen en in het geval van eiser geldt dat de door hem gepleegde misdrijven, behoudens eventuele recidive, na verloop van tien jaar niet langer in de weg zullen staan aan het verlenen van een verblijfsvergunning. Desgevraagd heeft verweerder dit ter zitting bevestigd.

Reg.nr.: Awb 06/37077

4

Voor zover eiser heeft gesteld dat ook het gedurende tien jaar tegenwerpen van deze contra-indicatie disproportioneel is, kan dit niet leiden tot het daarmee door eiser beoogde resultaat nu het beleid, zoals reeds is overwogen in rechtsoverweging 2.2, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt.

Naar het oordeel van de rechtbank is voorts geen sprake van bijzondere omstandigheden die noopten tot afwijking van verweerders beleid. Eiser onderscheidt zich – kort gezegd – niet wezenlijk van andere staatlozen die op grond van het beleid een contra-indicatie krijgen tegengeworpen.

2.7 Voor zover namens eiser onder verwijzing naar artikel 15, eerste lid, van het IVBPR en artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM is betoogd dat het thans bestreden besluit in strijd is met het beginsel dat niet tweemaal voor eenzelfde feit een straf wordt opgelegd kan dit betoog niet slagen, nu de procedure de weigering van een verblijfsvergunning betreft en geen sprake is van een strafrechtelijke procedure in de zin van voormelde bepalingen. Procedures die betrekking hebben op de binnenkomst, het verblijf en uitzetting van vreemdelingen vallen buiten het bereik van deze bepalingen. De omstandigheid dat naar eisers gevoel de weigering van de verblijfsvergunning uitwerkt als een straf, kan niet leiden tot een ander oordeel.

2.8 Het betoog van eiser dat de weigering hem verblijf hier te lande toe te staan een schending op het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven oplevert, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM ervan, leidt evenmin tot het daarmee beoogde resultaat. Onder verwijzing naar onder meer de uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2006 (zaak nr. 200507991/1, JV 2006/171), overweegt de rechtbank dat de vreemdeling bij zijn aanvraag een specifiek verblijfsdoel dient op te geven, opdat onderzocht kan worden of een, en zo ja, welke aan de verblijfsvergunning te verbinden beperking van toepassing is. Aldus komt vast te staan, aan welke vereisten voor vergunningverlening moet worden voldaan. De beoordeling of gezins- of familiebanden tot verlening van een verblijfsvergunning kunnen leiden, vindt in dit stelsel plaats naar aanleiding van een aanvraag om toelating voor dat doel. In dat kader kan ook beoordeeld worden of, indien niet aan de vereisten voor dat doel wordt voldaan, artikel 8 van het EVRM tot vergunningverlening noopt. Aldus is de bescherming die artikel 8 van het EVRM beoogt te bieden gewaarborgd. Nu eiser geen verlening van een verblijfsvergunning heeft gevraagd in verband met verblijf bij één of meer als gezinslid aan te merken personen, levert de afwijzing reeds daarom geen strijd met die verdragsbepaling op. Het betoog faalt derhalve.

2.9 Hetgeen overigens namens eiser is aangevoerd biedt geen grond voor het oordeel dat het bestreden besluit toetsing in rechte niet kan doorstaan.

2.10 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond. Er is geen aanleiding voor vergoeding van het betaalde griffierecht of veroordeling van een partij in de proceskosten van de andere partij.

Reg.nr.: Awb 06/37077

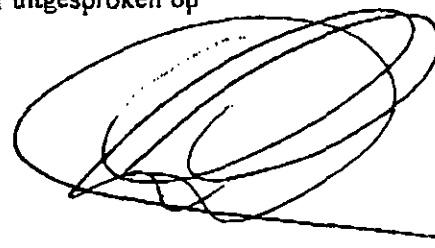
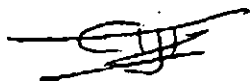
5

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.J.P. Lambooy en in het openbaar uitgesproken op
4 juni 2007 in tegenwoordigheid van A.J. Rijks als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: **04 JUNI 2007**

De rechtbank heeft kennis
genomen van de
inbreng van de
verzoeken tot toelating

*Mr.**C.D.**den**Mr. C.D. den Hartogh**advocaat en procureur*

Aan de voorzitter van de Raad van State,
afdeling bestuursrechtspraak,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3765-C 28 JUN 2007	
ZAAKNR.	200704424
AAN:	V.B.
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per post en per fax.: 070 3651380

APPÈLSCHRIFT

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING

- naam:
- voornamen:
- geboortedatum:
- nationaliteit: staatloos
- adres

VAN:

- naam gemachtigde: MR. C.D. den Hartogh
- plaats van vestiging: Zutphen
- correspondentieadres: IJsselkade 27
7201 HD Zutphen
- telefoonnummer: 0575 544504
- faxnummer: 0575 545112

OMSCHRIJVING BESTREDEN UITSPRAAK

- Registratienummer: AWB 06/13077
- Rechtbank: VK Den Haag, zp Zutphen
- datum verzending uitspraak: 4 juni 2007
- omschrijving uitspraak: ongegrondverklaring beroep

GRIEVEN

Geeft te kennen dat;

wonende te _____ hierna te noemen appellant, die in deze zaak woonplaats kiest ten kantore van de advocaat mr C.D. den Hartogh, IJsselkade nr 27, 7201 HD te Zutphen, die met het recht van vervanging bepaaldelijk als gevolmachtigde tot het instellen van het hoger beroep wordt gesteld.

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

□

1

Mr. C.D. den Hartogh
Mr. G.D. den Hartogh
advocaat en procureur

Appellant heeft op 3 juli 2002 een aanvraag verblijfsvergunning bepaalde tijd ingediend onder de beperking 'verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken'. Tegen de negatieve beslissing op deze aanvraag heeft hij bezwaar ingediend welk bezwaar bij beschikking d.d. 6 juli 2006 ongegrond is verklaard.

Het daartegen door appellant ingediende beroep is door rechtbank Zutphen bij uitspraak van 4 juni 2007 ongegrond is verklaard.

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en komt hiertegen in appel onder aanvoering van de hierna genoemde grieven:

Grief 1:

Appellant heeft aangevoerd dat niet bestreden is dat hij niet uit Nederland kan vertrekken en het onthouden van een verblijfsvergunning voor een periode van 10 jaar disproportioneel is, nu dit leidt tot een situatie van gedwongen illegaal verblijf, zonder inkomen, scholing gezondheidszorg, identificatie en het risico als illegaal vreemdeling opgepakt te worden.

Het beleid dat de Staatssecretaris van Justitie in deze voert is daarom onredelijk. Betreffende situatie moet worden beoordeeld als een uitzonderlijke situatie die met zich brengt dat afgeweken moet worden van dit beleid, althans had moeten leiden tot gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 Awb.

De Rechtbank heeft, gezien voorgaande ten onrechte geoordeeld dat: *"Voor zover eiser heeft gesteld dat ook het gedurende tien jaar tegenwerpen van deze contra-indicatie disproportioneel is, kan dit niet leiden tot het daarmee door eiser beoogde resultaat nu het beleid, zoals reeds is overwogen in rechtsoverweging 2.2. niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt. Naar het oordeel van de rechtbank is voorts geen sprake van bijzondere omstandigheden die noopten tot afwijking van verweerders beleid. Eiser onderscheidt zich – kort gezegd – niet wezenlijk van andere staatlozen die op grond van het beleid een contra-indicatie krijgen tegengeworpen."*

Grief 2:

Appellant heeft gesteld dat het onthouden van de verblijfsvergunning een punitatieve sanctie is voor het door appellant gepleegde misdrijf. Een dergelijke sanctie is in strijd met het beginsel dat niet tweemaal voor eenzelfde feit een straf wordt opgelegd. Appellant heeft in dit kader verwezen naar artikel 15 eerste lid IVBPR en artikel 4 van het zevende Protocol bij het EVRM.

De rechtbank is aan deze stelling ten onrechte voorbij gegaan, door te overwegen dat *"dit betoog niet kan slagen, nu de procedure de weigering van een verblijfsvergunning betreft en geen sprake is van een strafrechtelijke procedure. in de zin van voormelde bepalingen. Procedures die betrekking hebben op de binnenkomst, het verblijf en uitzetting van vreemdelingen vallen buiten het bereik van deze bepalingen."*

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

Mr. C.D. den Hartogh
Mr. G.D. den Hartogh
advocaat en procureur

Met deze overweging is de rechtbank voorbij gegaan aan de door appelland opgeworpen stelling, namelijk dat het onthouden van de verblijfsvergunning door verweerder juist niet tot doel heeft de "binnenkomst, het verblijf en uitzetting van appelland.

Niet bestreden is namelijk dat de Staatssecretaris van Justitie heeft berust in de binnenkomst en het verblijf van appelland en niet tot uitzetting kan en zal worden overgegaan. Het onthouden van de verblijfsvergunning heeft dus een ander doel dan door de rechtbank is onderkent.

Appelland heeft voorts gesteld dat de artikel 16 Vw en de passages van de Vreemdelingen-circulaire bekend onder de huidige indeling B1/4.4. jo B14/3.3. tot doel hebben de openbare orde te beschermen, door het verblijf in Nederland te beletten en/of te beëindigen, althans door verwijdering van de vreemdeling.

Nu dat doel in het onderhavige geval niet kan worden bereikt, kan slechts worden geconcludeerd dat de Staatssecretaris van Justitie slechts een ander doel heeft nagestreefd, namelijk bestraffing van een gepleegd misdrijf.

De rechtbank heeft dit miskent.

Op grond van het bovenstaande stelt appelland dat de uitspraak van de Rechtbank onvoldoende gemotiveerd, onzorgvuldig is en in strijd met het recht, waardoor deze niet in stand kan blijven.

Redenen waarom:

Appelland zich tot de afdeling wendt met het eerbiedig verzoek de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat:

primair - zelf rechtdoende:

appelland een verblijfsvergunning op grond van artikel 14 Vw dient te worden verleent;

subsidiair:

de Rechtbank binnen een door U nader te bepalen termijn en met in achtneming van hetgeen is overwogen een nieuwe beslissing op het beroep zal dienen te nemen,

De Staat der Nederlanden te veroordelen in de door appelland te maken proceskosten, daaronder begrepen het salaris van de gemachtigde.

Zutphen, 28 juni 2007

Gemachtigde:

Productie:

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

□
3

- uitspraak Rb Zutphen, d.d. 4 juni 2007